

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

מסורת הש"ס

יהא א מיי פ"ה מהל' עבדים
הל"ג סמג עשין פו
גוס"ע י"ד סי' רסו סעי' מג:
ר"ב מיי וסמ"ג שם טוש"ע
שם סעי' מא:

ד' ג מ' פ"א מה' ג'רושין
 ה"ד סמג עשין מח
 ג'וש"ע א"ש ס' ק'ו סע' ד:
 ד' ד' מ"י פ"ה מה' עבדים
 ה"ג סמג עשין פו
 ג'וש"ע י"ד ס' רסו סע' מא:
 ד' ה מ"י שס פ"ח ה' א
 סמג עשין ע
 ס' פ'

ב' ו' מ"י פ"ה מהל' אלוט
 הלי"ג סגמ עשין מח
 נ"ש"ע א"ה"ע ק"י כח סע"ז
 כ"א ז' ח' מ"י שס הל' טו
 ט"ש"ע שס סע"ט ט' י'
 כ"ב ט' מ"י פ"ג מהל' זכ"ה
 ומתנה הלי"ט סגמ עשין
 ט"ש"ע ח"ה"ע ק"י רמא
 סע"ז י'

בג' י מ"ה פ"ה מהל' לולב
הל"י סמן עשין מד
נ"ש"ע א"ח"ס ס"י מרנה ס"ד:
כ"ד ב מ"י פ"ה ס"י בנוריס
הלכה ח מהל' סמן
זמנות הל"י טו"ש"ע ח"מ
ס' ק"ש ס"י ב טו"ש"ע י"ד ס'
ס' ס' ס'
ב"ד ל מ"י פ"ה מהל' אשפות
הלכ"ד סמן עשין מח
טו"ש"ע א"ח"ס ס"י כט ס"י א:
ב"י מ מ"י שס הלכ"י סמן
ס' טו"ש"ע ס' ס' ס' ס' ס'

הגהות הב"ח

(א) תיום' ד"ה כשמנחת וכו'
דא"ב יס"ה:

מיום' ר"י הזקן

הרי את מותרת לא אמן
כלים. שהרי אסורה היא ולא
שיש לה שוון בשתחורה.
ששחורה (אינה) [אני]
מריה עד שחטבול. הרי
היא לעצמן. משמע שפטר
הדור על כל זכות או קצת
מזכותו. לגמרי קא"ל. שהתיר
הנחן (כל) [לן] כל זכותו
שכן בלא כשה. אמר לעבור.
שכתב לו כן. יצא לחירות.
משום קנסא שמכרו לעובר
והוכיחם שמפעיו ממצות.
ועד שייך במצות כשה. גט
שרורו. להתירו בכת ישרא.

שורר ורומן סמוך על
שעיהו לו, שחרור, אתי, כחו
ש, שה, אלמא גנר, קמר
לכ, וכש באשד לר קני לה
גנור, ורש, קמר לה וזה
הי, ב, ספ, ופס' שהי-
האבי אין לו ופס' ברושין
פ'א [הרד] אתי ללו כל
כינא וכו' שכתב [פס], א
ש, טעות סופר, במלוא.
פ'א, שהמלה בעין
ומלה להוצאת יתנה וזה
דודה נקנו חזי אחרתי
הא ומרמיא לה, וכן פ'רש,
וכן הוא בפרק האיש מקדש
מא. ופ'רש שכתב [אשית]
פ'ד האיש, שכתב האיש
האיש, פירוש האיש הצואו
האיש, שהמלה אחת, ה

הנאמר: "והיה חסדך כמים רבים" (תהלים קל"ב, י"ג).
הנאמר: "והיה חסדך כמים רבים" (תהלים קל"ב, י"ג).
הנאמר: "והיה חסדך כמים רבים" (תהלים קל"ב, י"ג).

אשה דלא קני ליה גופה לב"ש. אע"ג דגבי הרי את בת חורין לא מהני מק"ו היינו משום דלא שייך חירות באשה ולא עבד ק"ו אלא מלשונות דשייכי הכא והכא:

לומר בשמירת

ממנו מעבשיו אין לי עסק בך
(א) א"כ יהיה מיד בן חורין ויחמיר
במאות ולא יוכל לקיימו) בבית העובד
בזבזים ומלא שרע לו מה שחשב
עליו אותו: **דארווה** זה יבטא.
פ"י בקונטרס שהיה חייבה לו ונתן
לה זמן ואמר לה המקדש' לי בהנאה
שאת היית נותנת לאדם פרטה
ויפסיקנו על כך" ואם פירא לה כך
מקודשת ויבטלנה רצית הויה דהיא
נלא רצית גמור דלא קץ לה ולא מידי
שקיל מינה" וכ"ש אם מחל לה כל
המלוה ואמר לה המקדש' לי בהנאה
המחילה זו מקודשת אבל כי מקדשה
בעיקר המעות ואזו מידי ייבב לה
הבטרה של שלה ובפרטות ומה שפי'
ורצית קטלה לא היו כיון שאין האשה
ונתנת לאיש כלום לא נהירה כיון

וְנָתַן לָהּ זֶה פְּרוּטָה בְּקִדּוּשָׁהּ
לְכַלּוֹת נָתַן לָהּ כְּלוֹם הִיא כְּלִילָה נִתְּנָה לוֹ
וְהַפְּרוּטָה מִמֶּנּוּ וְהִיא רְבִית גָּמוּר וְכִי
הִיא (כ"ב דף קכג:) דְּמִנָּה אֵין לִי
וְיִזְיוֹן בְּמִנָּה לִי שִׁיךְ לְקָרוֹת הָעֵרֵמָת
רְבִית שְׂמֵרָמִים דִּלְיָה הִיא אֲרָר נֶטֶר
לָקֵן פְּרִי"ת דְּלִיבִירִי הֵכָּא שְׂהִיתָ
חֲזִיצִית מֵעוֹת לְאִדָּם אַחֵר וְהִבִּיעַ וְזִמְנו
לְפָרוּעַ וְכֵן זֶה וְנִתָּן לְמִלּוּה פְּרוּטָה
לְאִזְרוּחֵי לֵה יִזְמַנָּה וְקִדּוּשָׁה בְּחֻמָּה
הַנֶּהֱאָדָה וְאֵם תִּחְמַר אִמְחִי אִסּוּר לְעִשּׂוֹת
בֶּן מִפְּנֵי הָעֵרֵמָת רְבִית וְהִיא אִמֶּר
לְפָרָה חֲזִירוֹ נֶטֶר (שם דף קט:) שְׂרִי
לִי לְחִיטִּים לְחִיטִּים לְחִיטִּים לְחִיטִּים שְׂקוּל ד' ז' וְחֹפִי
לְפָלוּי וְזִי דִלָּה אִסְרָה
תּוֹרָה אֵלָּה רְבִית הֵבֵא מְלוּה לְמִלּוּה
יִזְלֵל הֵינּוּ שְׂאִין הֵלֹוּ נִתָּן כְּלוֹם
נִתָּן אֵלָּה אֵם הִיא נִתָּן הִיא נִרְאָה
שְׂבִלְחוֹ וְאִסּוּר דְּכִי נִמִּי אִמְרִינֵן הֵם
לְחִיטִּים נֶטֶר (שם) שְׂרִי לִי לְחִיטִּים
לְחִיטִּים לְחִיטִּים שְׂקוּל ד' ז' וְחֹפִי אִמְרִינֵן
לְפָלוּי לְחֻפֵּן וְזִי הֵינּוּ כִּשְׂאִין הֵמְקַבֵּל
וְנִתָּן כְּלוֹם לְמִלּוּה כִּי אֵם הִיא נִתָּן
הִיא נִרְאָה שְׂבִלְחוֹ וְאִסּוּרָה וְאִתּ
בְּחִיחֻלָּה מִזְקֵה לְבָרְרוֹת לֵה"ס בְּחִיחֻלָּה
לְהוֹאִה הִיא יִכּוֹל לְעַמְדָּה דְּבִהֵנָּת
לְהוֹאִה מְקִיחָת כְּגוֹן שֶׁמֶתְקַדֵּשׁ נִתָּן
לְמִלּוּה פְּרוּטָה לְהַלּוֹת לֵה"ס מֵעוֹת

ובנאותה פרועה נתקדשה לו וי"ל בנאות מלוה משמע מלוה שהיתה
 ל"ה החירו"א יצא. ואי"ת אמאי לא יאל הא לא
 היה מנאי כפול וי"ל דאיכא מנאי ללא בעי כפול כגון הכא שהיה דעתו
 שישכר חצירו על אמרו שלו וגדולה מוצא אמרו (ובקמן ק"ד מט' טס"ז)
 חצירן נכסיה אדעתא למיטק לארעא דישראל ולא פירש
 כלה מהו וסוף לא סליק בעי למיחדר ואמר רב הונא דריס שכל
 יאנים דברים אי"ת משמע דוקא משום דלא פירש אבל לא פירש
 שהיו מנאי אע"ג דלא כפליה והי"א יתא' מני שמת (ב"ב קמ"ו). גבי ש"מ"ק

שְׁמֵרָה כְּמִדּוּמָה אֵינִי שֹׁשְׁמֵת מַעֲבֹרָתָא אֲבָל עֲבָשִׁי שְׁאִינָה מַעֲבֹרָתָא וְכֵן הַחֲזִירוּ אַחֲרָיִי לֹא יָלָא וְהָא הוּא תַנְיָא וּמַעֲשֵׂה דְדָבָר אֶחָד וְהַתַּנְיָא בְּנֵי גָד וּבְנֵי לְחָזָן וְהֵסֵם תַּנְיָא דְדָבָר אֶחָד וּמַעֲשֵׂה דְדָבָר אֶחָד הוּא מִמֵּנִי תַנְיָא וּמַעֲשֵׂה דְדָבָר אֶחָד הֵייוּ כְּשִׁנְיָהִם קוֹמֵרִים זֶה אֶת שֵׁם דְּהֵתָם ס"ד דְּכָל הָאוֹמֵר ע"מ לֹא כְּאוֹמֵר מַעֲבָשִׁי דְּמִי וְנִמְלֵךְ דְּכָל הָאוֹמֵר לֵב מִנֵּת כְּאוֹמֵר מַעֲבָשִׁי דְּמִי: וְהָא וְכֵן ר' יְהוֹשֻעַ לְרִיג נְעוּרֵי ר' יְהוֹשֻעַ וְיֵלָא וְנִתְנוּ לְרִיג לְרִיג אֶע"פ שֶׁר' יְהוֹשֻעַ לֹא הַחֲזִירוּ לְרִיג דְּעָמֹר שֶׁל ר' יְהוֹשֻעַ

לבר מאשה פ' שאין אשה נקנית בח'פ'ין. וא"ת צמאי דלמ חלפין (דף מה:) דאי תפס לה מיתפסי וגראה לר"י דלאו חלפין ה' הני כעין חלפין (דמרי) ואמי למימר אשה נקנית בחלפין הילכך קנה צמאי מנה הא אין מוטבע געושה (נפיק) וכן צפדיון הני למ

לא אמר ולא כלום "אמר לה לשפחתו הרי את מותרת לכל אדם לא אמר ולא כלום אמר לה לאשתו הרי את לעצמך מהו מי אמרינן למלאכה קאמר לה או דילמא לגמרי קאמר לה א"ל רבינא לרב אשי ת"ש⁶ דתניא⁷ גופו של גט שחרור הרי אתה בן חורין הרי אתה לעצמך השתא ומה עבד כנעני דקני ליה גופיה כי א"ל הרי אתה לעצמך לגמרי קא"ל אשה דלא קני ליה גופה :לא כ"ש א"ל רבינא לרב אשי אמר לעבדו אין לי עסק כך מאי מי אמרינן אין לי עסק כך דלגמרי קא"ל או דילמא למלאכה קאמר ליה א"ל ר"ג⁸ לרב אשי ואמרי לה רב חנין מחזאה לרב אשי ת"ש⁹ המוכר עבדו לעובד כוכבים יצא לחירות וצריך גט שחרור מרכו ראשון אמר רשב"ג בד"א שלא כתב עליו אונו אבל כתב עליו אונו זהו שחרורו ה"ד אונו אמר רב ששת דכתב ליה כשתברך ממנו אין לי עסק כך :אמרי אביי :תקדש במלוה אינה מקודשת 'בהנאת מלוה מקודשת 'ואסור לעשות כן מפני הערמת רבית האי הנאת מלוה ה"ד אילימא דאוקפה דאמר לה ארבע בחמשה הא רבית מעלייתא הוא ועוד היינו מלוה "לא צריכא דארווח לה זימנא :אמר רבא הילך מנה על מנת שתחזיריה לי במכר לא קנה באשה אינה מקודשת בפדיון הבן אין בנו פדוי בתרומה יצא ידי נתינה ואסור לעשות כן "מפני שנראה ככהן המסייע בבית הגרנות מאי קסבר רבא אי קסבר מתנה על מנת להחזיר שמה מתנה אפילו כולוהו גמי ואי קסבר לא שמה מתנה אפילו תרומה גמי לא ועוד הא רבא הוא דאמר "מתנה על מנת להחזיר שמה מתנה "דאמר רבא הילך אתרוג זה על מנת שתחזיריה לי נטלו והחזירו יצא ואם לאו לא יצא אלא אמר רב אשי יככולוהו קני ללכר מאשה לפי שאין אשה נקנית בחליפין א"ל רב הונא מר בריה דרב נחמיה לרב אשי הכי אמרנא משמיה דרבא כוותיה :אמר רבא א"ת מנה לפלוני ואקדש

מלוא משמע מלוא שהיה
מ אחאי לא יא הא לא
כפול כגון הכא שהיה דעמו
אמרו (לקמן דף עמ: ושם)
לארעא דישראל ולא פירש
ר' הונא הוי דברים שכל
דלת פירש (אם) אם פירש
מלא (ד"ב דף קמב) גבי שמימא

עכשיו שאינה מעוברת נכסי
אחותו פלוני אם היחה אשמו מעוברת ה"נ לא בעינן תנאי
דמעשה בדבר אחד והתנאי בטל כדאמר' התם (גיטין דף ע
ד ומעשה בדבר אחר הוה וי"ל התם לא הוי מסקנא הכ
ששמיסיה קותרים זה את זה כי היא דעל מנת ש
כאומר מעכשיו דמי ונאמ' שאינה מגורשת עד שמחור
ר' דמי: ואם לא א' צא. ולא דלמר במסכ'
לוי ואלא כו ר"ע והחזיר לר' ודיק' מינה
לר' דעמו של ר' הוה לכך שלא היה חושש אלף שמיסיה

חליפין א) וכן צפדין הבן למה יאז צו פדוי צחליפין הלא

זמן פלוגותיה מוקדשת לי וברוב ש. ורובנו חננאל שפי' שהביאה לו דארווח לה זימנא כלומר שהלזה יח. לך להשתמש במעוטי עד זמן

את מוקדשת לי בהנאה שיש לך כ עסקי קדושה והיא השיבה כך אם הלא לא נתרצית (ולא אמר לה כל

זה לשון זה בנט שאין זה לשון גירושיו:
הוא ולא לשון שחרור דשפחה דאי בת
לעבדים אבל לשון גט הוא לאשה
לו על ידו: **לגמרי**. אפילו להנשא:
למלאכה. שיהא מעשה ידיה שלה:
לעבדו. כענין: **לגמרי**. אפי'
לשחרור גופו ומוחר צבת חורין
יאל לחירות. ואלעג דק"ל (גיטין דף
מד.) קונסין אותו לפדותו מן העובד
כוכבים עד עשרה לדמיו דאפקעיה
ממלות: **ולריך גט שחרור**. להחירו
צבת חורין משום דעובד כוכבים גופו
לא קני דמאיכא מהם תקנו אתם קוין
מהם ולא הם קונים מהם ולא הם
קונים זה את זה (סו"ט דף נח.).
דנ"א. שרץ גט שחרור שלא כתב
עליו אותו לשחררו לעובד כוכבים:
אונן. לשון שטר: **לכשכרה ממנו**.

מן העובד כוכבים: אין לי עסק כך.
אלמלא לשון שחרור הוא: המקדש
במלוה. לאמר המקדשי לי במלוה
שהלוימך: אינה מקדשת. דקומה
משדה עפרון גמרינן דהייז מידי
בשעת קידושין ומלוה להוציא נתינה"
וכבר ידן שלה ומעות ואחרים היא
חייבת לו: בנהא מלוה. מפרש
לה ואולי: אינמא דלוקסה. מעיקרא
ארבעה בחמשה והשתא אמר לה
התקדשי לי בזוז חמשי: רבית
מעליהא הוא. ואמאי קרי ליה
הערמת רבית: ה"ג ועוד היינו
מלוה. שאף הוויז הזה כבר מחויבין
ועומדת: לא לרובא דלרווח לה זמן.
הלואתו ואמר לה התקדשי בהנאה
וז שאת היית נותנת פרוטה לאדם
שיפייסני על כך או לי ואפי' לאחר
נערס לא דמי כלל ואם פירש לה כך
מקדשת והערמת רבית הוא דהויא
ולא רבית גמור דלא קץ לה מידי
ולא מידי שקל מינה וכ"ש אם מחל
לה כל המלוה ואמר לה התקדשי לי
בהנאה מחילה זו להשתא הוא דקא

יִיחֵיז לָהּ הֵךְ פְּרוּסָה דִּהְנֵאֵם מְלוֹ
אֲזַל כִּי מִקְדָּשׁ לָהּ בְּעִיקְרָהּ הַמַּעֲוֹת
לְאוֹ מִיֵּד יִיחֵיז לָהּ שֶׁכֶּרֶס הַסְּבִיחָה
וְהַסְּשִׁיחָה: **בִּמְכָר לֹא קִנָּה.** כִּגוֹן
קִרְכָּה דְקִי"ל לִקְנוֹן (דף טו.) שְׂהִי"א
קִנָּה בְּכַפֵּךְ אִינִי קִנָּה בְּכָךְ לְאוֹ
מִיֵּד יִיחֵיז לָהּ: יֵלֵא יֵדִי נִסְתַּנֵּה.
וּמוֹכְרָה לְכַהֲנִים וְהַדְמִיָּם שְׁלוֹ וְלִקְנוֹן
פְּרִיץ מִמָּה נִפְשָׁךְ: **וְאִסּוּר לְעִשּׂוֹן**

ואחר תרומותיו והו' הצי' כהן כקונו
נרות שיתנו לו התרומה ומנן בזכויות
ית הגרנות אין נומנין להם תרומה
חללו ועליהם הכחוז אומר (ומאמ'
יירו לא יאל'. דהוה ליה גול למפרע:
זולו אמר רבא דקונו לבר מאשה
בסודר דאינו אלל אחוז בה ומחזירו:
ואקדש

ועוברת וקאמר האם דלא הוי מתנה
ול כיון שהיה בדעתו לכך וא"ת וכלא
מכדי כל תנאי מהיכא ילפינן מתנאי
איכא שנייא אחרני אל"י ויל הא דלא
רי לי את הנייר דפרק מי שחזו
הנייר ואז אינו שלה? אבל הכא סבר
קאמר (דף מה): אתרוג היה לו
נה עולה מנת להחזיר שמה מתנה
לדור אחר שיצא כולם:
וין גופייהו אמר בנדרים פרק השותפין
וין לפי שדרך העולם להחזיר חליפין
מדע דאי כחליפין דמו במכר היאך
ה' ש' שקלים כתיב) ולא חליפין"י:
אם

נותן מעותי לפלוני במצותיך מקודשת, אלא התם דברי ריצוי מקודשת ואם לאו אינה מקודשת. ולי אלא שאמרה לו להפסיד מעותיו והאי דשתקה כמקפדת על דבריו.

[illegible]

מוסף רע"י

הובא בסוף המסכת.

מוסף תוספות

והרי זה כחותה ששנינו
קורא בזה קריאת אשם
לפני פורע מלכות. ומה
בבבב' ב' אלא משום דמיתו
כח' כריבית אסור לעשות
מפני הערמה מיתו.
שג' א' אלא היתר מב' ו
ש' שמערים אלהות
גותיה. חוס' הרא"ש.
ואמר לה הרי את מקדשה
בתנאה שחלשתי לך
שחלשתי על מלתי שהיה
זמן. ורשב"א ח' הכא נמי
זמן שחלשתי מקדשה בכך
כא' כשילוחה אסור. ומה
א"ש' שהוא כחור ותרע
מנה מן שנתן למלך.
ז' בחוס' הרא"ש.
ג' שיהיה עליה כב'.
וסותר תנא המעשה. שם
ד' ו' ובהשגה גורנין משום
מ' עריות אלא בפירוש הבן
א"כא אלא שש' אל גורנין.
וה' ו' (ועי' מהרש"א).

גוּם' ר"י הוֹקֵן (המשך)

לעיל ויפה פירש. ויורשים היכא הויה הערמת
רית, רבית קצוצה היא, שאם
לדברכן כי שדה פלוני
אין אלה אותן כך וכן
אירז עז זמן פלוני היא רבית
נצוצה, ויאכל לימיר גותן
ואין לו הנאה מה שנותן
שה יש לה הנאה בנחת
היה דעכלה היא בבחונתה
מכה דברים, משרה בבי
שה לא רבית גמורה.
אמר מכל וכל קרקע
ספק על מנת שחייויה
המסיע, שאין גותן לו
ויזמא מפני שמסיעם
לזה אין גותן אל
עני משרה. הלפנין, וזה
היה פלחיה שולחם מלפנין

[illegible]

שפיראן אהרן ואפילו נזק
 לה' הפלוגי המנה על מנת
 שתתקדשו על היות אהרן
 לה עתה כש מקדשת
 עתה ש' לה עתה
 אהרן לא תתקדש אף לה
 במעוה כלום. ומסתבר
 שאם נתחלו המעוה
 שפיראן שיהיה לה האהרן ה
 הלשון שזנה מקדשת
 שהרי בשעה שהוא אומר
 כ' הריה לוי מלוי לה
 ודמי להתקדש לוי כזה
 לאחר שלשים יום העבר
 נא. דקא מקנה. הנה
 חזרו אהרן נזק הכסף
 ש' תאריס שיהיה אהרן.
 [ידלך מנה ואקדש א' א
 לך]. ופי' שהוא אומר
 לה הרי את מקדשת לך
 בהנאת מחנה יום שקבלתי
 בריצון. כנסו שיש להם
 אחיות. כנסו קדשת
 ואם אקדש לקדש עתה
 כזרי הקדשך ששטעם
 חזק אבך שנהק המעוה

מקודשת בהנאה שיש לך
יאי לא תימא הכי למה לי
יון שנתן המנה קנה הבית,
אבל קרושין. שאינה יכולה
ללא רצה לומר שאין לה בו
בכמות [סה, א] שאינו רשאי,
איל והקדיש אבר שהנשמה
קרושה כולה.